

židance na noge!! —! To Vam bo kšeft —! Radovedni smo le če še bo sedaj dična gospica Tilčica prevzela kšeft frizerke in modistke —??? Vsekako bi bilo jako čudno —. Povem Vam gospica Tilčica, da Vas jaz jako spoštujem in vem vse, kako so klerikalci delali zoper Vas. Sam sem slišal kako hinavsko se je lagalo proti Vaši osebi in kako je eden teh hinavcev rekel: „Bog ne daj, da bi se to zvedelo in dokazalo da smo govorili neresnico, takrat gremo“. „Pregovor pravi: nič niti tako skrito, da bi ne bilo enkrat očitno“. In tudi ta podla laž naj pride na dan! Vi pa gospodična Tilčica vendar pustite kšeft modistinje; saj veste, da klerikalci ne plačajo posebno še Vašo plačo, ki si jo trdo prislužite, Vam zavidajo. To so kakor mački, ki se Vam prilizujejo, kadar Vas rabijo, a za hrbtno pa praskajo. Taki hinavski ljudje si naj iščejo druge frizerke! Teater-direktor naj sam frizira — saj se dobro zastopi, kje je dobro potegniti. Toliko za danes, pa vem še več in prihranim za drugič.

Prijatelj iz sosedne fare.

**Stoperce.** V „Slov. Gospodarju“ št. 9. in 10. t. l. sem pazljivo čital dopisa iz „Ptujске gore“, kako je nek popotnik potoval s torbico na rami iz Ptujске gore v Stoperce; kdo neki je ta popotnik — dopisun? Čudili se boste, gosp. urednik, če Vam ga povem: to je župnik Keček v Stopercih! Hvalisa se, da je cerkev v Stopercih povečana in olepšana; res je, da se je delalo pri cerkvi, a poglejmo si to delo. Cementno ometavanje pri novih stopnicah v cerkev in na obzidju odpada, cerkev sama je od zunaj že oguljena, ker ometavanje ne drži, slikarija v cerkvi tudi odpada, to je delo župnika Kečeka — palirja. Kdo je plačnik? Vbogi stoperčki, zaslepljeni župljani! Niste še poplačali ali popravila za župnišče, tare vas že dovolj revščina in beda vsled slabe letine, toče in suše, a Keček vam nakopava nova plačilna bremena s svojim cerkvenim konkurenčnim odborom; obljubuje jim brezplačne sedeže v cerkvi in se jim priljuje, da jih dobi za svojo stvar, a naposled jim ne da sedežev, ampak jih prodaja. Pravil je svoječasno iz božjega mesta, da je vse delo prevdarjeno na 5.100 K in da župljani plačajo le 1/2 to je 3.400 K, 1.700 pa plača cerkveni patron verski zaklad; kateri pa drugače govorijo so lažnjivci in hinavci; a zdaj vidite lažnjivce in hinavce, kajti delo pri cerkvi stane okoli 14.000 kron. To je torej resnicoljubje, a ubogi Stoperčani boste tako plačevali, da bodele debelo gledali in marsikateri bo res moral iti s torbico na rami ne v Stoperce, kakor Keček, ampak iz Stoperc proti Ptujski gori s trebuhom za kruhom. Na poti v Stoperce pa je menda Keček batnil z nosom ob moža poštenjaka Jus Stefana, ki ga imenuje Pustačnjaka; žalostno za Kečeka, kateri je že 5 let v fari, da ne vè, kako se njegovi farani pišejo; povemo pa, da je Jus Stefan vsekakor pošten mož, priden gospodar, dober posestnik, kateri Kečku nikoli nič žalega ni storil. Keček le naj pazi, da njega ne bo kaj druga pohapalo, ki je manj vredno, kakor prasicca. Blati o volitvah; kako je pa Keček prišel v občinski odbor po slepariji? Na dan volitve je lovil na volišču volilce III. vol. razreda, ter jim jemal glasovnice, prečrtal ime Jus Stefan, ter mesto njega zapisal svoje blaženo ime; tako je prenaradil 11 glasovnic. A pametni volilci so si potem Jus Stefana izvolili v I. vol. razredu za občinskega odbornika. Rekuriralo se je zoper to, a pravica se ni dosegla. Tako je torej častno mesto Kečeka po sili občinskega odbornika stoperčkega! Da je tako brez vzroka napadel poštenega moža Jus Stefana, se nam čudno zdi; menda mu je njegova kuharica Zefka premalo jesti skuhala, da se je moral še njega lotiti; podoben je kaplanu Kranjcu v Zetalah, kateri tudi seje nemir med farmane in jih po časnikihi napada! Imamo pa res zdaj, kakor tudi poprej v osebi Jus Stefana, poštenega župana g. Ignaca Vrabčič, katerega imenuje v dotičnem dopisu „hauptklerikalec“. O ti velikanska zmota! Keček se misli s tem prilizovati in hliniti g. Vrabčiču, ponuja mu tudi svoje klerikalno časopisje, da bi ga si pridobil za svojo stranko, kajti g. Vrabčič, kolikor ga poznamo, ni klerikalec, manj pa še „hauptklerikalec“, kajti n naročen na noben klerikalen časopis. Mislimo si pa, da bo g. Vrabčič tudi za

naprej toliko značajan in trden, da ne bo skočil v klerikalni koš, kajti mi ga poznamo le kot značajnega, miro- in pravicoljubnega moža župana, kateri po očetovski skrbi za svojo mu izročeno občino! Čast, komur čast, nasprotniku pa figa! Toliko za danes, gosp. urednik! Drugokrat več, če dovolite še kak prostorček v Vašem cenjenem listu.

**Iz celjske okolice.** Nimam poprej mirne vesti, da Vam nakratko nekatere besede popišem od „Marijine družbe“, od „kmetске zveze“ in od „sokolov“ ali čukov. To je tako-le bilo: Iz Dobrove pri Celju so se trije fantje na pustni dan v maskore napravili in so potem po celi vasi divjali in se je eden v žensko obleko oblekel. Vsi trije so v teh zvezah: to so Martin Pinter, Jakob Majcen in Miha Majcen. Martin Pinter služi pri vojaki v Celju pri 87. pešpolk; ko je v maskare šel, je vojaško obleko dal svojemu tovarišu in sam si je vzel civilno obleko. Miha Majcen je pa načelnik „sokolov“ ali čukov“. Lepa družba je to! Taka vzgoja je v celjski okolici!

**Janžev vrh (Selnica ob Dravi).** Dragi „Štajerc“! Pred kratkim časom smo imeli pri nas volitve občinskega predstojništva. Ta volitev pa je za nekatere svojeglavce tako neprijetno izpadla, da so zdaj pričeli med občani skupno sovraštvo širiti. . . . Novi občinski predstojnik je sin bivšega predstojnika g. Johana Mally, ki je bil nemškega rodu. Tudi novi predstojnik g. Anton Mally je torej nemške krvi in je pri ljudskemu stetju nemščino kot občevalni jezik vpisal. Zdaj je bil seveda ogenj v strehi! To dejstvo se je moralo tistemu takoj naznaniti, ki je kakor hudič prišel in začel v Selnici ljuliko med pšenico sejati, to je namreč, da dela sovraštvo in prepir med starimi prijatelji in celo med mlada zakonska. Sicer se bode imel dotični zagriženec zaradi tega pred sodnijo zagovarjati. Začel je g. Mally tudi po prvaških časopisih mazati in mu tam tudi med drugimi obrekovanji sodijo, da mu bodejo občinski stolec izpodmaknili. Za ta stolec se g. Mally ni nikdar potegoval in ga rad opusti. Seveda je zaupanje velike večine poštenih mož na njegovi strani in dopisun prvaških listov se zastojni trudi, da bi splošno spoštovanega moža očrnil. Končno hoče dopisun g. Mally z bičem v puščavo tirati. O privandranu sirota, ti si pač bolj puščave potreben, da bi tam milost, razsvetljenje in dar mirnega življenja izprosil, da ne bi tebe preje z bičem iz Selnice pregnali. . . . Ti prvaški bujskač! Ako nočes mirovati, pa je maži naprej. Ali tudi „Štajerc“ bo vzel krtačo in bo tebe in tvoje podrepnike pošteno okrtal! Farani.

**Črešnjevece-Dramlje.** (Brezmejna netaktnost in prenapetost Franc Ogrizeka, poprej župnika v Črešnicah sedaj v Dramljah). Častitim bralcem „Štajerca“ in drugih svobodomiselnih časopisov je gotovo še dobro v spominu, koliko se je v svojevoljnem, in predrznem župniku Ogrizeku že pisalo in bralo, kakor o malo katerem drugem duhovniku, da že vsem preseda in se studi, se ž njim pečati po znanem pregovoru: trmoglavca ne boš spreobrnil! Neka nepostavnost in nestrpnost pa vendar ne sme tiho ostati, ker bi sicer za dolgo bodočnost resnico zakrivala in krivico delala. Srboritemu in neotesanemu župniku še ni zadostovalo, da je deloma sam, deloma po načelniku kraj. šol. sveta, deloma celo faro tako dolgo šuntal, učitelja Adamiča tožiti in tožiti, da je bil slednji prisiljen zbog Ogrizekovih hudobij v pokoj stopiti, četudi prerano in sebi v veliko škodo, ker bi bil sicer v nevarnosti, še to malo in komaj rešeno pokojnino zgubiti, kakor mu je Ogrizek s pomočjo boječih in lahkovernih faranov vedno grozil! A sedaj pa je učitelj zbog Ogrizekove samohvale in baharije še le resnično zvedel, kako hudobno obrekovanje, zvijače in nesramne izmišljotine se je Ogrizek podstopil in predrznil cela tri leta v „cerkveno kroniko“ čez učitelja A. čečkati in pisati, kar bi celo bodočnost v sramoto ostalo, četudi je prepovedano neresnice, krivice, hudobije in laži v to knjigo zabeleževati. Take nerednosti se le predrzne človeče storiti, ki pri svoji trmoglavi, neotesanosti in brezmejni visoki duhovski domišljiji nobene meje dostojnosti, reda in postave ne pozna, ter si samo po svoji volji lastno pravico dela; a s tem pa dokaže, kedo da je! Zato mora imenovana kronika z

gorostasnim triletnim začnjenjem, celimi litinami neumnosti in krivic pred duhovsko in posvetno oblast priti, da se Ogrizeka natančneje spozna, njegovo pamet in um presodi ter mu za bodočnost enacega prepove: in to tembolj, ker je sedaj tudi v Dramljah z vsemi učitelji in celim občinskim odborom v vednem sovraštvu in prepiru, kar se je že cele historije napisalo in bralo, četudi so vsi ti značajni in mirni Slovenci, dočim se je farizejski zvijač Ogrizek poprej pri oblastih vedno izgovarjal, in s tem čistejšega in nedolžnega hlinit, da se on kot zvesti in trdi Slovenec le z „nemčurji“ ne more zastopiti, sicer pa je iz „srca ljubezniv in uljuden“ (!?) Zakaj pa je Ogrizek v Dramljah g. nadučitelja, mirnega Slovence, na prižnici tako dolgo nadlegoval, pikal in dražil, da je bil slednji enako prisiljen, se orglarski službi odpovedati, in tako najšel pri cerkvi svoj mir, kakor ga je pred Ogrizekom vedno imel? Konečno se od župnika Franc Ogrizeka resno in strogo zahteva, naj vse očitno pove in naznani, če je tudi on v „šolski kroniki“ kaj toliko hudobnega in neumnega najšel, da bi bil učitelj čez njega (župnika): izmišljotine, zvijače, obrekovanje in laži napisal in tako župniku v „sramoto uvekovečil“!! Pa vse vtajiti, zviti, si nove zvijače in laži izmišljovati in resnico pačiti, se Ogrizeku najostreje prepove.

**Iz Jesenic.** Koncert in gledališko predstavo slovenskega delavskega društva „Sava“ v nedeljo 20. marca t. l. je dosegel popolni uspeh. Čudom smo se čudili velikemu napredku. Dasi so bile nekatere točke, kakor „Gospa, ki je bila v Parizu“, silno težke, vendar jih je orkester izpeljal s fineso in preciznostjo, kakoršno nismo pričakovali. Ni čudno, da se vsevprek govori, češ, da se v delavskem društvu „Sava“ dobi najlepša zabava in izobrazba. — Neki gospod je sicer intrigiral in preprečil koncert s tem, da je prepovedal v zadnjih trenutkih sodelovanje tovarniške godbe, pa se je blamiral. Godba iz Gorice je drage volje prišla na pomoč, sam pa je moral za isti dan, mesto ukradenih instrumentov, si izposoditi godala iz Celovca za svojo klerikalno bando „Ajmoht“ na Savi. In tako mu je ostal samo prazen žep, izpufan ajmoht in dolg nos! Tako je gospod „Ehrenpräsident“ fajmošter Škubič! Zadnje besedo bo pa imel g. Staatsanwalt!!!

**Harburg na Bavarskem.** Dragi „Štajerc“, v svarilo mojim rojakom povem sledečo dogodbo: Pretekli ponedeljek sta se dva delavca, eden Kranjc, eden Štajerc, odpravila iz Beljaka na rajžo v Nemčijo. Ker sta znala, da imasta takaj v Harburgu prijatelja, sta se namenila sem, dobro vedoč, da dobita dobro delo in zaslužek. Pa človek obrača, Bog pa obrne! Ko se peljata po Taverski železnici proti Solnogradu, se snideta z enim delavcem iz Primorskega, kateri je bil prej že večkrat tukaj. Ta jima je razložil, kod se bodo vozili in kdaj pridejo na mesto v Harburg; ona dva sta se zanesla na njega, misleč: ta je bil že večkrat tam, zna boljše kot midva, ki še Nemčije nikoli nisma videla. In tako so prišla srečno v München. Tu je treba prestopiti in tudi drugo karto vzeti; to je vedel tudi naš „Transportführer“ in je vzel sam za vse tri napačne karte, ravno na nasprotno stran; ko pokažejo portirju karte, jim pokaže vlak in oni vstopijo notri in se peljejo naprej. Ko se pripeljejo do dotične postaje, jim reče konduktur naj grejo vun. Takrat pa se je naš „Transportführer“ začel kregati, da mi drugi se peljamo naprej in ni hotel iti vun; ker pa vlak na dotični postaji samo par minut stoji, jih je moral konduktur takorekoč iz vlaka izkrcati in eden je še moral pustiti klouk in sukno notri v vlak; ko so bili zunaj, so šele sprevideali, da niso na pravi poti; pa kaj zdaj nazaj v München! Ko so prišli tja, je pa zmanjkalo najpotrebnejšega, namreč denarja. Kaj pa zdaj? Toliko so še imeli, da sta vzela „Transportführer“ in Krajnc karte, da sta se pripeljala srečno sem na pravo mesto in Štajerc jo je pa moral k nogam lomiti in čez štiri dni je priromal srečno sem na pravo mesto. . . . Prijatelj me znabiti vprašaš, kdo je to kriv in kaj je temu vzrok? Odgovorim tako: Premajhno znanje nemškega jezika! Tukajšni ljudje se ne